

Україна протягом останніх чотирьох років перебуває під негативним зовнішнім управлінням. Частина великих транснаціональних фінансових олігократій за сприяння корумпованого керівництва України грубо і цинічно заробляють на нашій державі. Про це заявила лідер «Батьківщини» Юлія Тимошенко в ефірі телеканалу NewsOne.

Політик наголосила, що питання зовнішніх впливів треба розділяти на позитивний аспект — як то підтримка США, ЄС чи МВФ, і на бажання отримати вигоду із слабкості країни.

«Ми маємо Угоду про асоціацію між Україною і ЄС, співпрацюємо із МВФ, в Україні також є сильні друзі — США, ЄС й інші країни світу, які підтримали нас проти зовнішньої агресії Росії. У цьому випадку я би категорично не розглядала це як елементи якогось зовнішнього управління, адже мова йде про солідарність і бажання допомогти нам проходити тяжкий шлях становлення», — пояснила вона.

Водночас Тимошенко застерегла: «Є негативне зовнішнє управління, мета якого — цинічно заробити на Україні. Всі відчують, що ні уряд, ні президент, ні НБУ — не ухвалюють самостійних і чітких рішень».

За словами лідера партії, «частина великих транснаціональних фінансових олігократій» за сприяння представників нинішньої державної влади користуються ресурсами і можливостями України та викачують величезні гроші з нашої економіки.

(Закінчення на стор. 2)

**«МИ МАЄМО УГОДУ
ПРО АСОЦІАЦІЮ МІЖ УКРАЇНОЮ
І ЄС, СПІВПРАЦЮЄМО ІЗ МВФ,
В УКРАЇНИ ТАКОЖ Є
СИЛЬНІ ДРУЗИ — США, ЄС
Й ІНШІ КРАЇНИ СВІТУ,
ЯКІ ПІДТРИМАЛИ НАС ПРОТИ
ЗОВНІШНЬОЇ АГРЕСІЇ РОСІЇ.
У ЦЬОМУ ВИПАДКУ Я БИ
КАТЕГОРИЧНО НЕ РОЗГЛЯДАЛА
ЦЕ ЯК ЕЛЕМЕНТИ ЯКОГОСЬ
ЗОВНІШНЬОГО УПРАВЛІННЯ,
АДЖЕ МОВА ЙДЕ ПРО
СОЛІДАРНІСТЬ І БАЖАННЯ
ДОПОМОГТИ НАМ ПРОХОДИТИ
ТЯЖКИЙ ШЛЯХ СТАНОВЛЕННЯ»**

Фото: Олександр ПРОКОПЕНКА

ЮЛІЯ ТИМОШЕНКО: «МУСИМО ЯК НАЦІЯ СТАТИ ЄДИНИМ ОРГАНІЗМОМ І БАЧИТИ, ДЕ САМЕ Є ЗАГРОЗА»

ВСЕУКРАЇНСЬКА СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА

НАША АДРЕСА В ІНТЕРНЕТІ: GAZETA.VV.COM

Рекомендована ціна
3 грн 50 коп.

Юлія ТИМОШЕНКО: «Мусимо як нація стати єдиним організмом і бачити, де саме є загроза»

(Закінчення. Початок на стор. 1)

«Ці утворення як великі відгодовані акули плавають у глобальному просторі, не мають стосунку до жодної країни світу, але мають добрі апетити. І коли в глобальному просторі з'являється жертва, яка має слабке і неінтелектуальне корумповане керівництво, яка знекровлена війною і неправильно ухваленими рішеннями, — вона якраз і стає здобиччю», — пояснила політик.

Знищення країни, на переконання голови партії, відбувається через наступні глобальні кроки: руйнування банківської системи; знищення середнього класу; створення штучної інфляції, вимивання грошей з економіки; запровадження завищених тарифів; створення умов для еміграції; руйнація системи охорони здоров'я; демонтаж системи освіти.

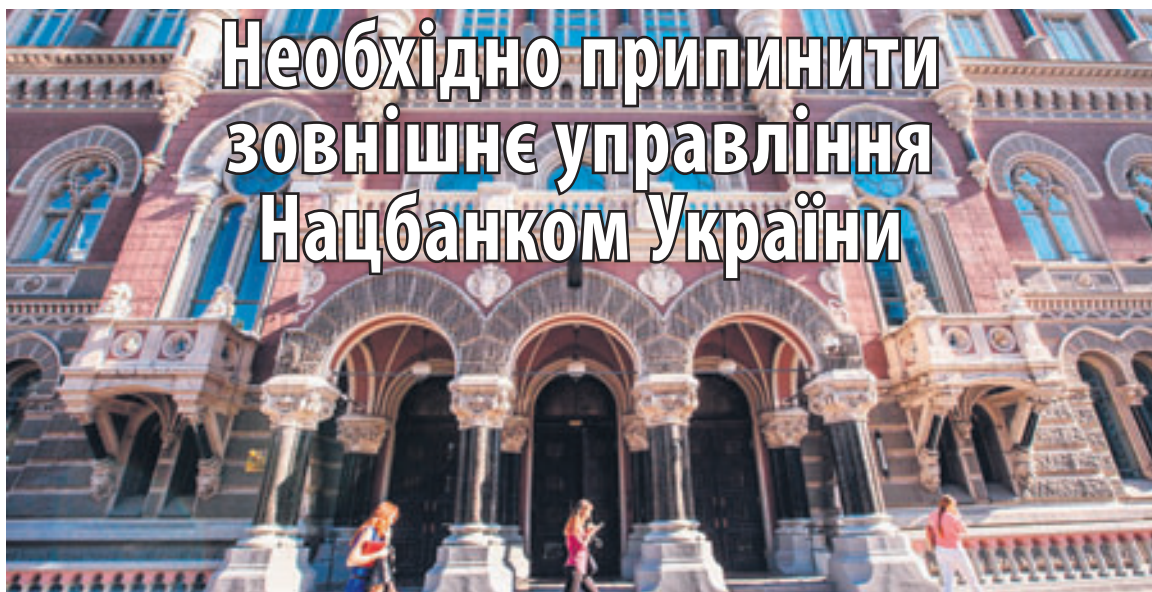
Юлія Тимошенко вважає, що не можна далі українську націю тримати невігласами, тому нам треба знати правду і розуміти, як протистояти цьому згубному для країни зовнішньому впливу.

«Сьогодні ведеться величезна кампанія для того, щоб маріонетки, які не знають, як управляти країною і виводити її з кризи, прийшли на найвищі посади у державі», — зауважила політик.

Лідер «Батьківщини» закликала людей відповідально ставитися до країни, «адже вже нема часу на експерименти». На її переконання, доля країни вирішуватиметься на наступних президентських і парламентських виборах.

«Ми мусимо як нація стати єдиним організмом і бачити, де саме є загроза. Згуртувавши наш інтелект, ми сформуємо національну сильну команду, яка матиме дорожню карту, розумітиме новий курс країни — на відновлення інноваційної системи нашого життя», — заповнила Тимошенко.

Вона також закликала зробити так, «щоб хоч один раз в історії України до влади прийшла сильна, незалежна, професійна команда, зокрема національних українських технократів, які поставлять країну на ноги».

Національний банк України має бути позбавлений зовнішнього управління, адже від стабільності національної валюти залежить стан економіки країни та добробут родин. Про це Юлія Тимошенко заявила в прямому ефірі телеканалу NewsOne.

«Перше, що нам треба зробити, — негайно повернути Національний банк із зовнішнього в національне управління. Головою НБУ не може бути призначена корумпована маріонетка на кшталт Гондаревої або її наступника, який зараз прийшов і продовжує той самий курс. Головою НБУ має бути призначений патріот, професіонал своєї справи, людина, яка бездоганно володіє всіма інструментами монетарної політики і знанням

того, як управляти Національним банком», — наголосила політик.

Екс-прем'єр пояснила, що саме Нацбанк відіграє ключову роль в економічних перетвореннях країни, від його діяльності залежить розвиток еко-

номіки. Отже, робота НБУ має бути прозорою для суспільства. Лідер «Батьківщини» зауважила, що гривня є недооціненою валютою. За її словами, «якщо оцінити вартість гривні за прагматичною методикою британського журналу The Economist

як «індекс БігМака», то стане очевидним, що гривня недооцінена майже втричі».

Юлія Тимошенко переконана, що новий президент має проаналізувати роботу Національного банку за останні чотири роки і оприлюднити звіт про те, як економічно вбивали нашу країну, адже «зниження курсу гривні в 3,3 раза було «ядерним вибухом» та пусковим механізмом знищення України».

Голова партії нагадала, що за чотири роки було ліквідовано 98 банків, а середній клас — юридичні та фізичні особи — втратили депозити на суму в 302 мільярди гривень: «32 млрд грн — це вклади фізичних осіб. А 270 млрд грн — це вклади юридичних осіб. Це, по суті, поточні рахунки наших підприємств. От один удар — і немає середнього класу в Україні».

Юлія Тимошенко також пояснила, що внаслідок ліквідації банків в Україні середній клас був позбавлений депозитів і майна загалом на 448 млрд гривень.

«Натомість залежний Фонд гарантування вкладів оцінив майно у 99 млрд грн — це утратив з лишком дешевше! Це що, випадковість? Просто при владі у нас маріонетки, якими правлять олігархічні кланові системи глобального світу і на цьому заробляють великі гроші!» — обурено заявила лідер «Батьківщини».

На її думку, «вбивство» банківської системи України — це частина плану з сучасної колонізації країни, коли «правильними методами — фінансовими, економічними, інформаційними — системно відбувається втручання в політичну владу».

Українці емігрують через низькі зарплати та корупційний терор

Масштаби еміграції українців у розвинуті країни є загрозливими. Зупинити цей процес можна лише шляхом збільшення зарплат та покращення умов життя. Про це лідер «Батьківщини» Юлія Тимошенко наголосила в ефірі телеканалу NewsOne.

«Сьогодні еміграція, відтік професійної кваліфікованої робочої сили з України вже набуває дуже загрозливих масштабів. За різними оцінками, від 6 до 6,5 млн українців поїхали шукати роботу за межі країни, там багато хто залишається жити. Це, безумовно, трагічно», — сказала лідер «Батьківщини».

Однією з головних причин еміграції Юлія Тимошенко вважає неконкурентні та низькі зарплати в нашій країні.

«В Україні середня заробітна плата сьогодні, зокрема й висококваліфікованих працівників, становить 237 євро. Якщо ми візьмемо найзаможніші країни, такі, як Сполучені Штати або Німеччина, то зарплата там у 16 разів вища, ніж в Україні. У Польщі — у 4,7 разів, в Італії — у 13 разів вища», — констатувала політик.

Вона впевнена, що низький рівень життя, маленькі зарплати на тлі світових цін на комунальні послуги, продукти харчування і ліки — це технологія зовнішнього негативного впливу.

«Це одна із ключових технологій, як залишити Україну без народу. І тому нам треба піднімати рівень життя негайно», — наголосила парламентарій.

Ще однією причиною міграції українців лідер фракції вважає «корупційний терор влади щодо тих, хто займається активною діяльністю в нашій країні, підприємництвом».

«Подивіться на кримінальні справи, які порушуються проти активних підприємців для того, щоб просто забрати у них гроші. Подивіться, як обшуки робляться... Ось чому люди масово їдуть. Тому що верхівка заробляє мільярди, а пересічні українці позбавлені права на роботу і на життя», — підсумувала Юлія Тимошенко.

1 червня 2014 року треба було змінити 12 з 15 членів Центральної виборчої комісії, а в лютому 2017 року — ще одного. Але не склалося: спочатку у президента руки не доходили, потім у депутатів... Тому ось уже чотири роки прострочена ЦВК так і проводить вибори в Україні. Чи є шанси на її оновлення? Вони були б, якби не президент, що загнав парламент у глухий кут.

Так, Петро Порошенко зробив подання на чотирнадцять кандидатур замість тринадцяти. Хоча прекрасно знав, що таким чином вносить неабиякий хаос. Ось список кандидатів: Алла Басалаєва («Відродження»), Наталія Бернацька («Народний фронт»), Михайло Вербенський (БПП), Андрій Євстигнєєв («Батьківщина»), Ірина Єфремова («Народний фронт»), Ольга Желтова (БПП), Олег Конопольський (БПП), Світлана Кустова (БПП), Ольга Лотюк (БПП), Віталій Плукар (БПП), Євген Радченко («Самопоміч»), Тетяна Сліпачук («Воля народу»), Леонтій Шипілов («Народний фронт»), Тетяна Юзькова (Радикальна партія).

Почнемо з кричущої диспропорції. Пропрезидентська політична сила хоче, щоб її представники зайняли відразу шість вакантних місць! Такого навіть за смутних часів Ющенка-Януковича не було. У 2007 році при оновленні ЦВК Партія регіонів мала чотирьох представників. Замілко...

А ось фракція «НФ» претендує на три вакантних місця. Скажете, що в порівнянні з апетитами БПП це цілком дрібничка? Насправді ні. Рейтинг «НФ» протягом дуже тривалого часу знаходиться буквально на рівні статистичної похибки. Тож шанси пройти в Раду дев'ятого скликання у цієї політичної вкрай малі. Але, тим не менше, «Народний фронт» «скромно» вимагає три місця...

Логіка формування Центральної виборчої комісії дійсно дивна. Членів ЦВК обирають на сім років: за цей час розстановка сил у парламенті може кардинально змінюватися. Плюс до всього розподіл квот явно несправедливий. Але ж ЦВК — незалежний орган, який повинен забезпечувати чесність і прозорість проведення виборів. А якщо склад незбалансований, то про яку незаангажованість може йти мова в принципі?

Нагадаємо, що фракція «Батьківщина» ще на початку цього року запропонувала абсолютно новий підхід до обрання членів Центровборчкому. Так, для того, щоб позбутися ризиків політичного впливу і сформувати дійсно незалежну Центральну виборчу комісію, слід було б, щоб до її складу увійшли по одному представнику від кожної фракції і групи чинної ВР (шість фракцій і дві групи). Решту вакантних місць повинні зайняти представники

Центральний кадровий дисбаланс

громадянського суспільства, віддалені від політики. І це, по-перше, було б справедливо, а по-друге — виключало б дільбу і торги.

Насправді ж сам президент заклав конфлікт, підписавши подання на чотирнадцять замість тринадцяти потенційних членів ЦВК. До речі, останнім був якраз кандидат від «Батьківщини», про якого спочатку глава держави «забув».

Але як із чотирнадцяти вибрати тринадцять? Згідно ч. 3 ст. 209 Закону України «Про Регламент Верховної Ради», призначення на посади членів ЦВК здійснюється відкритим голосуванням по кожній кандидатурі окремо! Застосовувати рейтингове голосування в цьому питанні не можна. Адже це буде грубим порушенням процедури, а разом і можливим приводом для оскарження рішення. Але все ж — хто виявиться зайвим? Чи не представник від патріотичної опозиції?

Спочатку голосування за рестарт Центровборчкому мало відбутися 15 березня, потім 19 квітня, потім 17 травня. Але віз і нині там. Парламентарії досі проводять консультації, не розуміючи, як відкинути одного зайвого кандидата. У фракцій, що представляють так звану більшість, не вистачає сміливості поступитися... Водночас президент сам міг би розставити крапки над «і» й відкликати одну кандидатуру. Але він вирішив не втручатися і повністю переклав всю відповідальність на Верховну Раду. В принципі, нічого дивного, до цього трюку глава держави вдається із завидною регулярністю.

Минулого тижня здавалося, що після місячної перерви в засіданнях політики хоч про щось домовилися. «Го-

ловна проблема полягає в тому, що є 13 вакантних місць, але 14 пропозицій. Звичайно, для кожної політичної сили це виклик, тому що хтось із кандидатів не потрапить до переліку претендентів на вакантні посади. Тому я звернувся до голів фракцій, щоб вони провели між собою консультації з приводу механізму. Якщо вони нічого не запропонують, то у мене як у голови ВРУ залишається тільки один законний механізм — шляхом рейтингового голосування вибрати тих кандидатів, які наберуть найбільшу кількість голосів. Якщо до четверга (17 травня. — Прим. авт.) від фракцій не надійде інших пропозицій, у мене не буде іншого варіанту», — заявив глава ВР Андрій Парубій.

Але свого слова спікер не дотримав і дав фракціям ще час для консультацій. Недоконсультувалися вони...

Насправді часу до того, як депутати вирушать на канікули, залишилося не так вже й багато — п'ять пленарних тижнів. Це мізерно малий термін проти чотирьох прострочених років. Тож шанси на оновлення ЦВК дуже невеликі. Якби добро на голосування дали із самого верху, то воно, може, відбулося б іще 15 березня... Але наразі той самий зайвий кандидат і став формальною причиною для затягування процесу. Нині тривають торги, і незабаром ми дізнаємося, які саме.

До того ж не варто забувати і про те, що партії, які складають так звану більшість, побоюються одна одну. Між ними і так давно немає довіри, а зараз ситуація загострюється з дня на день. І зовсім незрозуміло, як вони збираються йти на вибори. Разом чи окремо?

З іншого боку, можна припустити, що рестарт все ж відбудеться, але вже восени. Західні партнери можуть дуже боляче взяти за горлянку нашу владу, і тоді питання вирішиться за один день. І навіть зайвий кандидат випарується, немовби його і не було... Ось тільки нові члени Центровборчкому фактично відразу підуть в бій, адже навесні 2019 року відбудуться президентські вибори.

Втім, і цей сценарій може виявитися занадто оптимістичним, і майбутні вибори все ж проведе стара виборча комісія. Що таке чотири роки прострочення? Хіба це багато?..

ДИСКУСІЙНИЙ СУД: дві тисячі правок зادля боротьби з корупцією

Історія зі створенням Вищого антикорупційного суду не менш уповільнена, ніж рестарт Центровборчкому. І немає в цьому нічого дивного: запустити подібний суд в роботу перед виборами (президентськими і парламентськими) рівнозначно політичній смерті для дуже багатьох представників влади.

У березні парламентарі після тривалих мук все ж ухвалили в першому читанні законопроект «Про Вищий антикорупційний суд». Здавалося б, перемога! Але не так сталося, як гадалося... У цьому можна переконатися, уважно почитавши сам документ, в тексті якого є безліч «запобіжників», які б допомогли зробити цей суд максимально лояльним до влади, ну і найголовніше — істотно розтягнути сам процес його створення.

Наші західні партнери спочатку говорили, що цей варіант їх не влаштовує. Зокрема, в МВФ відзначали, мовляв, критерії відбору суддів у нас занадто жорсткі. Також документ передбачає, що суд буде займатися навіть непрофільними справами, а це неприпустимо. Крім того, деякі норми допоможуть загальмувати процес створення суду, що абсолютно немислимо. Ну і найголовніше: західні партнери вимагають, щоб рада міжнародних експертів мала право вето кандидатури майбутніх суддів! А наша влада категорично із цим незгодна, стверджуючи, що це суперечить Конституції.

Так чи інакше, але годинник кокає. І щось ухвалювати потрібно терміново. Так, спікер ВР Андрій Парубій спрогнозував, що 24 травня парламент зможе у другому читанні проголосувати за потрібну ініціативу. Втім, глава ВР зазначив, що дискусія з приводу міжнародної ради експертів триває й досі. І це не дивно. Страшно ж... Хоча Парубій висловив надію, що компромісне рішення все ж буде знайдено.

«Я зроблю все можливе, щоб у четвер 24 травня ми отримали рішення щодо антикорупційного суду. Більш того, щоб це рішення було узгоджено з МВФ і Венеціанською комісією», — підкреслив спікер.

В принципі, Андрій Володимирович відомий майстер анонсів, які рідко втілюються в життя. Хоча надія вмирає останньою...

До речі, парламентарії підготували близько двох тисяч правок для внесення в існуючий документ. Що ми отримуємо в результаті? Судячи з усього, такого собі Франкенштейна.

Ну а повірити в те, що так звана коаліція проголосує за те, щоб надати право вето міжнародним експертам, дуже важко. Якщо ланцюжок НАБУ-САП-ВАСУ запрацює за всіма правилами, багатьом стане непереливки. А якщо закон не ухвалить, то і грошей від МВФ нам не бачити як власних вух. Тому лише за кілька днів владі треба буде придумати, як і рибку з'їсти, і кісточкою не вдавнитися.

Сторінку підготувала
Яна ДЖУНГАРОВА

ЧАСУ ДО ТОГО, ЯК ДЕПУТАТИ ВИРУШАТЬ НА КАНІКУЛИ, ЗАЛИШИЛОСЯ НЕ ТАК ВЖЕ Й БАГАТО — П'ЯТЬ ПЛЕНАРНИХ ТИЖНІВ. ЦЕ МІЗЕРНО КОРОТКИЙ ТЕРМІН ПРОТИ ЧОТИРЬОХ ПРОСТРОЧЕНИХ РОКІВ. ТОЖ ШАНСИ НА ОНОВЛЕННЯ ЦВК ДУЖЕ НЕВЕЛИКІ. ЯКБИ ДОБРО НА ГОЛОСУВАННЯ ДАЛИ ІЗ САМОГО ВЕРХУ, ТО ВОНО, МОЖЕ, ВІДБУЛОСЯ Б ІЩЕ 15 БЕРЕЗНЯ

Західні партнери стусанами й зуботичинами змушують українське керівництво боротися з корупцією — цим спрутом, який своїми мацальцями облупав усі сфери в державі. Але є одна тиха гавань під назвою НАК «Нафтогаз України», яку антикорупційні й правоохоронні органи практично обходять стороною. Хоча, здавалося б, які претензії можуть бути до компанії, яка почала демонструвати значні прибутки й принесла перемогу нашій країні в Стокгольмському арбітражі?

А ЧИ Є ПРИБУТОК?

У фінансовому звіті за 2017 рік «Нафтогаз» як окрема юридична особа задекларувала чистий прибуток у розмірі 39,3 млрд грн, що на 48% більше, ніж у 2016-му. Відповідно, й податки до держбюджету склали чималу суму — 23,2 млрд грн. Окрилена успіхом компанія поквалілася заявити про те, що за показником чистого прибутку вона майже зрівнялася зі своїм опонентом у Стокгольмському арбітражі — «Газпромом»...

Офіційна позиція НАК полягає в тому, що основна частина її прибутку отримана за рахунок «ефекту відображен-

Темний бік «НАФТОГАЗУ»

компанія тоді не показувала. І якби зараз «Нафтогаз» мав те саме навантаження, то прибутку також не було б. Однак прибуток НАК хочуть бачити наші міжнародні партнери: ЄБРР, консультанти, газові трейдери, в тому числі й для того, щоб надавати компанії кредити», — пояснив він «ВВ».

На його думку, «Нафтогазу» довелося показувати більше прибутку ще й тому, що компанія отримує живі гроші від споживачів, які сплачують за газ за завищеною вартістю.

«Це значний сегмент, який керівництво спрямовує на різні цілі, в тому числі на високі зарплати й шикарні премії собі

амортизація активів. А другий — небаланс газу, наслідки боротьби з яким оцінили майже в 14 млрд грн. Останнє винятково цікавить нас із точки зору корупційної складової.

Нагадаємо: «Нафтогаз» зобов'язаний постачати газ підприємствам ТКЕ, які виробляють тепло для населення. В 2015–2017 роках компанія під тиском уряду уклала з підприємствами ТКЕ договори про постачання, при цьому в НАК прижилася хитра практика підписувати далеко не всі акти прийому-передачі ресурсу.

В Асоціації газового ринку пояснили: «Нафтогаз» нібито блакитного палива не поста-

газ» є ключовою ланкою в ланцюжку, побудованому «Нафтогазом», що дозволяє НАК формувати прибуток і малювати захмарні премії.

«Ось тому НАК і не хоче розлучатися з «Укртрансгазом» і «Укргазвидобуванням». Адже інакше компанії доведеться показати реальні результати своєї діяльності, які, по правді сказати, є аховими. Як трейдер «Нафтогаз» зараз нічого собою не являє, тому що втратив ринок промисловості (якщо в 2014-му поставки для промпідприємств у нього були практично на рівні 100%, то сьогодні вони становлять щонайбільше 30%). Відповідно, говорити про ефективне управління не випадає», — підкреслив експерт.

Зі свого боку Юрій Корольчук не виключає, що «Укртрансгаз» навмисно доводять до стану збитковості, щоб розчистити шлях для іноземних керуючих компаній і трейдерів, які не проти отримати в розпорядження вже наявні мережі. Експерт упевнений, що з цією ж метою НАК бореться з облгазами. І в цьому, безумовно, присутні ознаки корупції, а подекуди й рейдерства.

«У діяльності «Нафтогазу» є ознаки корупції, проте жодне розслідування не дійшло логічного завершення. Та ж сама Генпрокуратура вела справу про закупівлі реверсного газу за завищеною вартістю. Тоді був доведений факт переплати.

Матеріали щодо діяльності НАК збирають і ГПУ, і СБУ, і правоохоронні органи. Рано чи пізно ці розслідування можуть вистріляти. Однак Кобуль — фігура, яка влаштує багатьох. Поки він очолює «Нафтогаз», все залишиться як раніше», — підкреслив експерт.

АПЕТИТИ ЗРОСТАЮТЬ

На думку Валентина Землянського, НАК «Нафтогаз»,

по суті, є компанією-прокладкою, від зникнення якої ніхто б не постраждав.

«Укргазвидобування» може працювати самостійно й чудово почуватися на ринку. Те саме стосується облгав, які працюють із населенням. «Укртрансгаз» — також самодостатня компанія, який не потрібна надбудова, щоб транспортувати газ. Тобто «Нафтогаз» сьогодні повинен працювати винятково як трейдер і нічим не відрізнятися від комерційних компаній, що працюють на ринку», — підкреслив він.

Однак НАК, судячи з фінансового плану на 2018 рік, вщент розгромленого Кабміном, зайвою ланкою себе точно не вважає. Варто хоча б поглянути на суму річних витрат на оплату праці — 2,2 млрд грн! Проект фінплану «Нафтогазу» на поточний рік передбачає підвищення середньої зарплати працівників київського офісу до 156 тис. грн на місяць, що вдвічі більше, ніж у 2017-му. Щомісячні виплати тільки керівництву, згідно з документом, мають скласти рекордні 720 млн грн.

Нагадаємо, що заробітна плата чотирьох членів правління й шести директорів компанії в 2017 році перевищила 87 млн грн. Цю «скромну» суму планувалося збільшити в кілька разів. Але ж окрім основної зарплати є ще багатомільйонні премії! При цьому для населення, згідно з фінпланом, вартість газу мала б зрости на 60%!

На думку Валентина Землянського, якби в НАК працювали чесно й прозоро, то вартість блакитного палива для кінцевих споживачів можна було б істотно зменшити.

«Населення споживає близько 11 млрд куб. м на рік, а «Укргазвидобування» в минулому році видобуло 15,4 млрд куб. м. Якщо не брати до уваги ТКЕ, то виходить, що газу власного видобування вистачає з головою. З усіма витратами (навіть на модернізацію, яку толком не здійснюють) виходить тариф близько 2,5 тис. грн за тисячу кубометрів газу проти сьогоднішніх майже 7 тис. грн. У цьому разі рентабельність «Укргазвидобування» буде не 250%, а на рівні 10–15%, проте все одно компанія залишиться прибутковою. Це дозволить відкинути досить непрозору схему субсидування, мінімізувати витрати бюджету за цією статтею. Адже більшість громадян зможе самостійно оплачувати газ за нижчими тарифами. Якщо ж взяти до уваги ТКЕ і необхідність докуповувати імпортований газ, то можна спокійно вийти на тариф у 3,5 тис. грн за 1 тис. куб. м. І знову ж таки, всі — і рядові споживачі, і компанії — залишаться у виграші. Та НАК цього робити не хоче і не робитиме», — підсумував експерт.

Антоніна МІРОШНИЧЕНКО

ПРОЕКТ ФІНПЛАНУ НАК «НАФТОГАЗ» ПЕРЕДБАЧАЄ ЗБІЛЬШЕННЯ СЕРЕДНЬОЇ ЗАРПЛАТИ ПРАЦІВНИКІВ КИЇВСЬКОГО ОФІСУ ДО 156 ТИС. ГРН НА МІСЯЦЬ, ЩО ВДВІЧІ БІЛЬШЕ, НІЖ У 2017 РОЦІ. ЩОМІСЯЧНІ ВИПЛАТИ ТІЛЬКИ КЕРІВНИЦТВУ, ЗГІДНО З ДОКУМЕНТОМ, МАЮТЬ СКЛАСТИ РЕКОРДНІ 720 МЛН ГРН

ня рішень Стокгольмського арбітражу». І хотілося б у це вірити, однак у фінансовому вимірі (2,56 млрд дол. плюс пеня за прострочення платежу після 28 лютого 2018 року) перемога в міжнародному суді не відображалася ні в минулому, ні в нинішньому році.

Складання красивої фінансової звітності — це мистецтво, яке багато хто в Україні опанував досконало. Проте експерт із питань енергетики Юрій КОРОЛЬЧУК вважає, що прибутковість «Нафтогазу» все ж штучна. Зокрема й тому, що витрати, пов'язані із субсидуванням, бере на себе державний бюджет.

«До 2016 року гроші з держбюджету виділялися безпосередньо НАК на компенсацію різниці в тарифах. Звісно, жодних прибутків

та працівникам, хоча вони їх, по суті, не заслужили», — додав Корольчук.

НЕБАЛАНС — ПРИВІД ЗАРОБИТИ

Попри заявлений прибуток, є в чудовому звіті компанії й темна пляма: ПАТ «Укртрансгаз» (УТГ), що є структурним підрозділом НАК, у 2017-му збільшило чистий збиток до 24,2 млрд грн, що в 4,4 раза більше, ніж у 2016 році. І це за умови збільшення об'ємів транзиту блакитного палива! Також і «Нафтогаз» заявляє про збитки на рівні близько 10 млрд грн у зв'язку із постачанням газу населенню.

Експерт із питань енергетики Валентин ЗЕМЛЯНСЬКИЙ підкреслив, що збитки УТГ пов'язані з двома факторами. Перший, відображений у фінплані компанії, — прискорена

чав, а підприємства ТКЕ його несанкціоновано відбирали з української ГТС. Але ось у чому заковика: ресурс, який спожито, але не оплачено, враховується «Укртрансгазом» як небаланс.

Задля усунення небалансів УТГ зобов'язаний придбати технологічний газ вже за комерційною вартістю, яка набагато вища, ніж та, за якою його постачають підприємствам ТКЕ. І — о диво! — газ для ліквідації небалансу «Укртрансгаз» закуповує у «Нафтогазу», який, звісно, запише цю торговельну операцію собі в чистий прибуток. Експерти підрахували, що створення штучного небалансу дає змогу втричі завищувати вартість блакитного палива.

Валентин Землянський зазначає, що саме «Укртранс-

Та Україна, про яку говорять у Держстаті й Кабміні, воістину прекрасна. В ній економіка зростає, гривня стабілізується, зарплати підвищуються, а бідність ефективно долається. І все тому, що пріоритет державних мужів — покращення якості життя населення. Однак стабільність і процвітання кудись умить випаровуються, щойно українці відкривають гаманець — виявляється, що за одну й ту саму суму в гривнях із кожним днем можна придбати все менше товарів. Се ля ві, панове...

ІНФЛЯЦІЯ У ТЕМПІ ВАЛЬСУ

Якщо спиратися на офіційні дані, то уряду вдалося приборкати темпи інфляції. Так, у Держстаті стверджують, що споживча інфляція в Україні за перших чотирьох місяців 2018 року склала 4,4%: у квітні вона сповільнилася до 0,8% після зростання на 1,1% у березні, на 0,9% у лютому й на 1,5% у січні. У річному вимірі (порівняно з квітнем 2017-го) зростання цін пригальмувало до 13,1% з 13,2%. При цьому базова інфляція в квітні цього року впала до 0,6% після стрибка до 1,4% у березні й повернулася до рівня лютого. Однак у річному вимірі вона залишилася на рівні 9,4%.

А ось у Нацбанку, незважаючи на заяви про зниження темпів інфляції, зауважили, що її квітневий показник дещо перевищує річний прогноз.

«У квітні 2018-го споживча інфляція продовжила сповільнюватися третій місяць поспіль і склала 13,1% у річному вимірі. Інфляція в місячному вимірі зменшилася з 1,1% у березні до 0,8% у квітні. Хоча Національний банк очікував зменшення інфляції в річному вимірі, її квітневий показник дещо перевищив прогноз, опублікований в «інфляційному звіті» за квітень 2018 року, передусім за рахунок впливу найбільш волатильних компонентів», — констатує у НБУ.

Директор Економічного дискусійного клубу Олег ПЕНДЗИН зазначає, що якщо подивитися на складові інфляції, то картина вимальовується не така оптимістична, як в офіційних звітах.

«Драйвером річної інфляції є продукти харчування. Причому серед них є абсолютні лідери: найбільше зросла вартість яєць — на 93%. Хліб за рік подорожчав на 18%, сир і молоко — на 13–17%, м'ясо — на 26%, овочі — на 23%», — констатував він.

Експерт пояснив, що під час визначення рівня інфляції за індексом споживчих цін також враховуються так звані базова й загальна складові.

«Базова інфляція залежить безпосередньо від монетарної політики держави. А до загальної відносяться, зокрема,

регульовані державою ціни», — уточнив він.

Олег Пендзин нагадав, що вартість газу для населення регулюється державою. І тарифи на комунальні послуги в основному стояли на місці, за винятком невеликого подорожчання холодної води й водовідведення. Втім, якщо Кабмін під тиском МВФ усе ж збільшить вартість блакитного палива для населення, інфляційний маховик, безумовно, розкрутиться. Подібних процесів варто очікувати, якщо головний міжнародний кредитор не надасть нашій країні останній транш або не схвалить нову програму розширеного фінансування, необхідну Україні для погашення зовнішніх боргів — а це 26 млрд дол. (20 млрд дол. — держборг, 6 млрд дол. — гарантований державою борг) — упродовж кількох років.

Ще одним тригером інфляції є очікування підвищення мінімальної зарплати наприкінці 2018 року.

«У Мінфіні підраховали, що збільшення мінімальної зарплати до 4100–4200 грн призведе до додаткових витрат держбюджету на рівні 13–26 млрд грн. Звісно, в казні стіль-

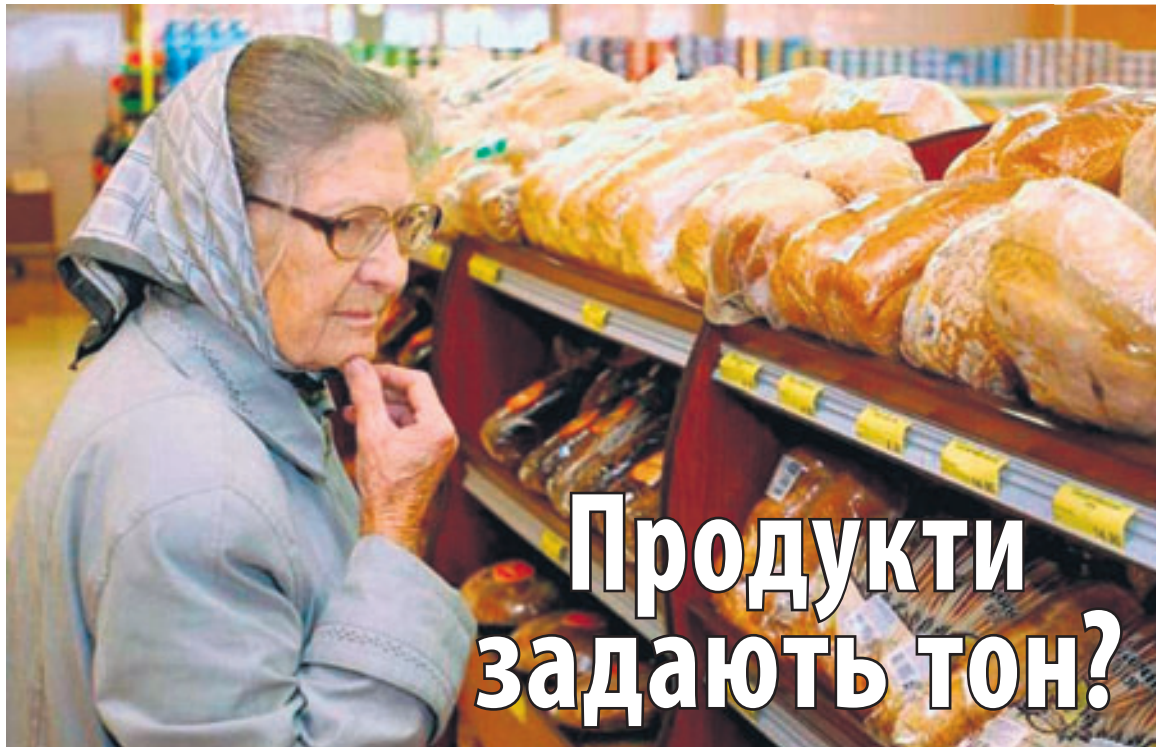

ки зайвих коштів немає. І хоча в Кабміні заявляють про відсутність можливості збільшити заробіток українців, судячи з усього, до кінця року побачимо чергову політично вмотивовану «мінімалку», слідом за якою зросте й рівень інфляції», — підкреслив Пендзин.

Експерт прогнозує, що за підсумками року інфляція буде 13,7–14%, але аж ніяк не на рівні запланованих Кабміном 9%.

РЕЖИМ ПРОЇДАННЯ, АБО ЩО ЩЕ ПОДОРОЖЧАЄ

Найсоціальніший міністр Андрій Рева нещодавно зви-

нувати українців в обжерливості. Мовляв, німці щомісяця витрачають на їжу 14% свого доходу, а українці на продукти харчування віддають півзарплати... Справді, ми стільки витрачаємо. А все тому, що ціни на продукти, на відміну від зарплат, стрімко наближаються до європейських.

«Якщо інфляція в минулому році склала 13,7%, то прожитковий мінімум зріс лише на 9%. Якщо ж взяти мінімальний продуктової коштик, то його частка в прожитковому мінімумі становить 90%. Для порівняння: ще на початку року витрати на нього були в ме-

констатував, що в квітні 2018 року в Україні подорожчали близько 80% продуктів, ціни на які підлягають державному моніторингу.

«У квітні найістотніше подорожчала свинина — на 6 грн, або на 5%. Сьогодні вона коштує в середньому 116 грн за кілограм. Також до групи лідерів увійшли яловичина, морква, буряк, капуста, яблука, курячі філе й тушка, ціни на які підскочили на 1,1–2,5 грн», — уточнив він.

Утім, за словами експерта, вже з початку травня спостерігається цінова стабільність, яка триватиме щонайменше чотири місяці. Далі можливі

те, що сезонний фактор щодо більшості продуктів харчування вже у минулому. Проте, якщо говоримо про овочі, то сьогодні ми бачимо як залишки старої продукції, так і новий урожай. Зараз нам сильно допомагають ранні сорти овочевих культур — те, чого майже не було в попередні роки. А все тому, що українські сільгоспвиробники почали вирощувати ранні, середні та пізні сорти овочів і фруктів. Цей фактор також сприяє стабільності цін на основні категорії продуктів, яка спостерігатиметься до серпня», — уточнив Дорошенко.

Проте тенденція до зростання цін на деякі категорії продуктів харчування все ж збережеться. За словами експерта, в найближчі рік-два продовжать дорожчати хліб і всі види м'яса, за винятком сала. Не припинять своє зростання й ціни на такий соціальний продукт, як вершкове масло.

З-поміж ширшого асортименту дорожчатимуть яблука, тому що ці фрукти за ціною ще не дотяглися до європейських (українські яблука знайомих європейських сортів у нас на 30% дешевші, ніж у Європі, а незнайомих їм сортів — коштують у 2–2,5 рази менше). Подорожчають також ягоди й кісточкові культури.

При цьому доступ до вітчизняної ягоди для українців із кожним роком звукуватиметься. Через високу маржу та відсутність обмежувальних квот із боку країн ЄС українські аграрії націлені на продаж ягід у свіжому або замороженому вигляді європейцям. І, мабуть, дуже швидко полуниця, лохина, чорниця стануть для українців розкішшю. Втім, якщо доходи населення не почнуть реально зростати, будь-який продукт харчування, в тому числі хліб, стане святковою стравою...

Аріна МАРТОВА

ДРАЙВЕРОМ РІЧНОЇ ІНФЛЯЦІЇ Є ПРОДУКТИ ХАРЧУВАННЯ. ПРИЧОМУ СЕРЕД НИХ

Є АБСОЛЮТНІ ЛІДЕРИ: НАЙБІЛЬШЕ ЗРОСЛА

ВАРТІСТЬ ЯЄЦЬ — НА 93%. ХЛІБ ЗА РІК

ПОДОРОЖЧАВ НА 18%, СИР І МОЛОКО —

НА 13–17%, М'ЯСО — НА 26%, ОВОЧІ — НА 23%

жах 81–82%. Це свідчить про те, що структурно ціни випереджають зростання прожиткового мінімуму», — розповів Олег Пендзин.

Експерт нагадав, що прожитковий мінімум у держбюджеті на 2018 рік закладено на рівні 1700 грн (трохи більше 65 дол. — Прим. ред.). Однак навіть у Мінсоцполітики заявляють про те, що фактично прожитковий мінімум перевищує 3 тис. грн на місяць. При цьому на ці «шалені» гроші вижити складно.

Генеральний директор Української асоціації поставальників торговельних мереж Олексій ДОРОШЕНКО

стрибки долара й політичні чинники, що сприяють зростанню інфляції.

Олексій Дорошенко звернув увагу на те, що поступово в Україні зникає сезонний фактор, який призводить до істотних цінових коливань. Адже наша країна інтегрується в європейський і світовий ринки, де вартість продуктів кардинально не змінюється у зв'язку із певною порою року або святами.

«Наприклад, ціни на молоко стабілізувалися ще в лютому, коли його вартість традиційно зростає. При цьому ціни на молочні продукти не падають донині, що говорить про

У КВІТНІ 2018 РОКУ ЧАСТКА МІНІМАЛЬНОГО ПРОДУКТОВОГО КОШИКА В ПРОЖИТКОВОМУ МІНІМУМІ СКЛАЛА 90%. ДЛЯ ПОРІВНЯННЯ: ЩЕ НА ПОЧАТКУ РОКУ ВИТРАТИ НА НЬОГО БУЛИ В МЕЖАХ 81–82%. ЦЕ СВІДЧИТЬ ПРО ТЕ, ЩО СТРУКТУРНО ЦІНИ ВИПЕРЕДЖАЮТЬ ЗРОСТАННЯ ПРОЖИТКОВОГО МІНІМУМУ

Весна 2014 року була дуже тривожною й напруженою: Росія щойно анексувала Крим і розпочала вторгнення в Східну Україну. В таких умовах українці вибирали п'ятого президента. Кампанія була вкрай складною, особливо на Донбасі. Бойовики намагалися в будь-який спосіб зірвати народне волевиявлення. Вони підривали партійні офіси, били членів виборчків, нападали на виборчі дільниці... Ірина Верігіна, яка в 2014 році очолювала Луганську ОДА, поділилася з «ВВ» своїми спогадами про той страшний час, а також розповіла, як зараз налаштовані жителі Луганщини.

» Під час президентської кампанії 2014 року в Луганській області було дуже «гаражче»...

— Звісно, в 2014 році ми сподівалися на те, що вибори 25 травня пройдуть на території всієї Луганської області. Ми були до цього повністю готові. Всі тоді чітко розуміли, що необхідно обрати легітимного президента України. Але цим планам не судилося здійснитися, оскільки в окремих районах почався сепаратистський рух. А 11 травня був проведений квазіреферендум.

До слова, цей «плебісцит» спочатку мав відбутися тільки в частині Донецької області, але ближче до самої дати його проведення і в Луганську заговорили «про самовизначення»...

Насправді чотири роки тому ніхто й подумати не міг, що в Україну прийде війна (навіть ті, хто був за «руській мір»). Ніхто не розумів, що проведення того травневого референдуму може призвести до воєнних дій. Багато хто сприймав його не дуже серйозно, ще пам'ятаючи сепаратистський з'їзд у Северодонецьку в 2004-му. Тоді багато говорили про федералізацію й від'єднання Донбасу... Але в підсумку нічого тоді не відбулося.

Ось і в 2014 році багато хто думав, мовляв, за допомогою «плебісциту» можна натиснути на київську владу, отримати особливий статус... Але РФ давно готувала захоплення територій і скористалася такою людською несерйозністю. Зараз ми знаємо, що ще з листопада 2013 року росій-

Ірина ВЕРІГІНА: «Нам потрібен президент, який би ставив національні інтереси понад усе»

Фото Олександра ПРОКОПЕНКА

ська агентура знімала в центрі Луганська квартири й готувалася до пізніших подій.

Хоч там як, а бойовики зробили все, щоб зірвати вибори президента на всій території Донбасу. І згодом у багатьох районах Луганської області українці просто не змогли вибрати нового главу держави.

Дуже важко було тоді. Адже ми не розуміли до останнього, які населені пункти ще захоплять...

Складність із проведенням виборів полягала ще й у тому, щоб доставити в Луганську область бюлетені для голосування. Навіть співробітники «Кобри» не могли забезпечити повну безпеку. До речі, тоді нам у цьому питанні дуже допомогла заступник голови ЦВК Жанна Усенко-Чорна.

» Та й членам комісії повелось нелегко...

— Знаєте, найбільше постраждали представники «Батьківщини». Членів комісії від партії вихоплювали прямо з виборчих дільниць або взагалі з дому й кидали до підвалу будівлі СБУ, захопленої бойовиками. Там їх по-звірячому били, а потім лишали в лісопосадках. Так бойовики зривали вибори.

Пам'ятаю, як голові Лисичанської окружної комісії Антоніні Мельниковій, яка представляла «Батьківщину», зламали руку, щоб вона не могла виконувати свої службові обов'язки.

До речі, на згодом окупованій території були зруйновані або підірвані всі партійні офіси «Батьківщини», в тому числі її обласний штаб.

Не щадили й журналістів. Пам'ятаю, як В'ячеслава Бондаренка, який робив стрім із виборчих дільниць, після повернення до Луганська кинули до підвалу СБУ. Там його били, намагаючись схилити до співпраці. В'ячеслав, звісно, відмовився, і його ледве живого викинули на вулицю. Потім цей журналіст лікувався в Києві три місяці.

Дуже важко було... Під час проведення виборів у північній частині Луганської області постійно влаштовували диверсії. В Новоайдарському районі на виборчу дільницю увірвалися бойовики й почали стріляти. Добре, що їх зловили хлопці з «Айдару» й передали українським правоохоронцям.

» Як зараз налаштовані люди? Про що говорять?

— Дуже багатьох чекало розчарування, адже люди сподівалися, що війна незабаром закінчиться... Я спілкувалася з військовими, які, між іншим, чотири роки тому голосували за Петра Порошенка. Так ось, зараз вони розчаровані — кажуть, мовляв, даремно не віддали тоді голоси за Юлію Тимошенко. Вони впевнені, що саме вона принесла б мир в Україну. Але в той момент вони повірили словам Порошенка про те, що

АТО завершиться за лічені дні-тижні-місяці.

Причому розчарування дуже швидко спіткало і військових, і мирних жителів Луганської області. Напевно, це сталося після трагедії в Зеленопіллі. В ніч з 10 на 11 липня 2014 року російська артилерія завдала удару по позиціях українських військ. Це було перше масове застосування російської зброї проти ЗСУ. Тоді загинули шестеро наших хлопців. Але президент не вчинив як Верховний головнокомандувач. Він не зробив жодного реального кроку для розв'язання ситуації, хоча тоді деякі міста вже звільняли від бойовиків. І це винятково заслуга наших добровольців і військових, а не президента.

Розчаровані й переселенці. Тимчасово переміщених осіб по всій Україні, в тому числі в Луганській області, більш ніж достатньо. Переселенцям багато що обіцяють, але фактично вони залишаються сам-на-сам зі своїми проблемами. Ось, наприклад, їх позбавили права голосу на місцевих виборах. Ці люди тут працюють, давно стали частиною громад, але їм не дозволяють брати участь у місцевих виборах. Це несправедливо.

Квартирне питання для переселенців також стоїть дуже гостро. Вони втратили своє житло й просто хочуть, щоб їм дали пільгові кредити... Але це питання не вирі-

шується. У нас створене ціле Міністерство з питань тимчасово окупованих територій — такий собі рупор Адміністрації президента. Але ніхто не спускається «з Олімпу» до людей і не цікавиться, як вони живуть.

Насправді державі потрібно показати людям, які залишилися на окупованих територіях, що в нас краще. Що в нас хороші дороги, створюються нові робочі місця, в бізнесу на прифронтових територіях є пільги... Що в нас, врешті-решт, медобслуговування краще. Адже ні для кого не секрет, що зараз багато місцевих пенсіонерів їдуть лікуватися в окупований Луганськ. А нам треба зробити так, щоб люди хотіли повернутися, щоб їм тут було добре. Змінити бачення людей можна! Але для цього потрібно з ними працювати. Я це точно знаю. Треба лише бажання!

» Чому, на вашу думку, чотири роки тому виборці так легко повірили в обіцянки закінчити АТО блискавично?

— На жаль, люди не хочуть мислити — всі чекають на диво, чекають на месію. Порошенко тоді був «новим обличчям», роздавав гарні обіцянки, ось українці й упіймалися на виверти політехнологів. Зараз, напередодні наступних президентських виборів, потрібно добре подумати, зіставити слова кандидатів із їхніми діями. Насправді нам потрібен президент, який не просто принесе в Україну мир, але й об'єднає її. Потрібен глава держави, який не є чиеюсь маріонеткою, а ставить національні інтереси понад усе!

Розмовляла Марія АНІНА

Дорога в нікуди

Інавгурувавшись і «победобесно» відгулявши День перемоги над нацизмом у Другій світовій війні, Путін вся Русі відкрив Кримський міст, проїхавшись ним на вантажівці. Україні, на жаль, довелося прийняти цей факт. Нашу пильність приспали запевнення у фейковості проекту — багато говорили про неможливість звести 19-кілометрову споруду й про її нестійкість. Але міст існує, і треба визнати, що противника ми недооцінили. Україні не лишається нічого іншого, крім як вести тривалу судову кампанію та сподіватися на посилення санкцій із боку міжнародних партнерів...

Керченський міст був украй важливим для Путіна. Після анексії Криму він дав добро на зведення цієї споруди. І не тому що так сильно дбав про росіян, які жадали відпочити на півострові. Він як паскудний кіт цією 19-кілометровою конструкцією просто помітив віджату ним українську територію, демонструючи, що вона, мовляв, уже точно російська.

Тому в будівництво мосту вкладалися грандіозні кошти. П'ять мільярдів доларів із держбюджету пішли аж ніяк не на підвищення пенсій або ремонт шкіл і лікарень, а були передані в руки ліпшого друга Ротенберга, компанія якого й здійснювала проект.

Безумовно, Кримський міст знекровив російську скарбницю, однак хазяїн Кремля знає, як її поповнити — економити на народі, який хоч і «гуляє Тверською» і вулицями інших міст, та поки терпить і царя скидати не збирається. Ось тому, не чекаючи відкриття залізничного та вантажного сполучення, яке має відбутися через рік, Путін розпушив хвоста і гордо відійшов у тінь, бажаючи насолодитися реакцією... яка не змусила себе довго чекати. Країни ЄС і США негайно виступили із засудженням незаконної споруди, яка частково заблокувала судноплавство в Азовському морі.

Однак сумнівно, що Євросоюз посилить санкції проти РФ, з огляду на те, що деякі європейські компанії теж доклали руку до будівництва Кримського мосту. Такі закони бізнесу...

Штати пообіцяли внести причетних до незаконного будівництва осіб і організації в діючий санкційний пакет. Чи піде Вашингтон на ще більше закручування гайок щодо РФ, поки незрозуміло.

Україні Кримський міст не приніс нічого доброго. За словами міністра

інфраструктури Володимира Омеляна, шкода нашій країні від будівництва й запуску споруди вже оцінюється в 500 млн грн і надалі Україна щорічно втрачатиме ще десятки мільйонів.

Проблема в тому, що висота арок мосту становить 33 м над рівнем моря, що суттєво обмежує проходження суден під ним. Крім того, РФ в односторонньому порядку визначила нові вимоги до габаритів суден, обмеживши їхню довжину 160 м замість колишнього допустимого значення 200 м. За інформацією Маріупольського порту, щонайменше 144 судна не зможуть тепер пройти під мостом. Навіть більше: в самий порт зможуть заходити тільки судна з порівняно малою вантажопідйомністю (10 тисяч тонн), що позначиться на його конкурентоздатності. Також нашій країні завдано серйозної екологічної шкоди.

Зі свого боку військові експерти попереджають про те, що наявність Кримського мосту значно спрощує перекидання озброєнь із РФ на територію Криму. З огляду на те, що Москва вбачає у півострові військову базу, орієнтовану насамперед на країни Заходу, ця споруда може стати в пригоді як корисна логістична система для російської армії.

А якщо ця багатомільярдна «скрепа» все ж обвалиться (недарма у фахівців виникає безліч запитань до надійності цієї конструкції), винних довго не шукатимуть, тому що вони вже давно призначені розпропагандою. За традицією все звалить на «українські ДРГ» або «бендерівців», які, мабуть, однією візиткою Яроша здатні знести опору. І це незважаючи на те, що міст охороняється в посиленому режимі.

Втім, подібні байки можуть стати формальним приводом для вторгнення агресора в українське Приазов'я.

СПОРУДЖЕННЯ КРИМСЬКОГО МОСТУ Є ГРУБИМ ПОРУШЕННЯМ ЩОНАЙМЕНШЕ ДЕВ'ЯТИ СТАТЕЙ КОНВЕНЦІЇ ООН ІЗ МОРСЬКОГО ПРАВА

Але навіть якщо цього не станеться, не варто радіти обваленню конструкції. Тому що її уламки частково заблокують судноплавство, що також зіграє на руку агресору, який навмисно не піднімає їх зо дна моря...

Кремль давно й наполегливо плює як на договірні зобов'язання, так і на міжнародне право. Проте Україні не лишається нічого іншого, окрім як брати участь у тяжбах. Оскільки зведення Кримського мосту є грубим порушенням міжнародного права, зокрема щонайменше дев'яти статей Конвенції ООН із морського права 1982 року (*статті 2, 43, 44, 123, 192, 194, 204, 205, 206.* — Прим. ред.), а також українсько-російських двосторонніх угод, наша країна ще в 2016-му подала позов проти РФ у Постійну палату третейського суду Міжнародного трибуналу з морського права. Згідно з процедурою, лише восени 2019-го суд розпочне розгляд справи по суті. Відповідно, вердикт може бути винесений не раніше 2020 року.

Але що далі? Суд не може зобов'язати розібрати міст. Максимум РФ буде змушена заплатити нашій країні багатомільярдну компенсацію. Що, втім, теж непогано. Крім того, участь у міжнародних позовах потрібна Україні, оскільки судові процеси є частиною боротьби з окупантами. Україна не просто виступає проти Кримського мосту (що вже, по суті, пізно), а відстоює свої суверенні права. Тому що ця конструкція була зведена на українській землі без згоди на це України. За що РФ і доведеться відповісти.

Але якщо вже українське керівництво на міжнародній арені представляє нашу країну як слабку державу, яка розраховує лише на міжнародних партнерів, то потрібно вимагати від союзників швидших і рішучіших дій. Цілком імовірно, що якби після спорудження першого бика мосту США тимчасово відключили Росію від системи платежів SWIFT, в Кремлі б сильно замислилися, чи продовжувати проект. Разом із тим, можливо, настав час нам самим ставати більш самостійними й рішучими. Інакше доведеться раз у раз розводити руками й твердити, що Карафен має бути зруйнований...

Катерина МІЦКЕВИЧ

БЛОГОСФЕРА

ІРОНІЯ ІСТОРІЇ, або Геополітика Кримського мосту

Кримський міст став символом вічної ворожнечі між Росією та Україною, символом роз'єднання українського й російського народів.

«Яка іронія історії! За два сторіччя Росія витратила величезні сили в боротьбі за турецькі протоки — Босфор і Дарданелли. Це було справжньою манією багатьох поколінь у царській Росії. Переслідуючи міфічні перспективи захоплення турецьких проток і оволодіння Константинополем, Росія в підсумку влізла в Першу світову війну й прогнала її. Все завершилося крахом і революцією 1917 року. І ось зараз ми бачимо, що замість вічної боротьби за турецькі протоки Росія бореться за контроль над... Керченською протокою і Азовським морем. Від цього геополітичного «успіху» Путіна бідний Петро I разом із Катериною II у труні перевертаються».

Так на своїй сторінці у «Фейсбуці» політолог, директор соціологічної служби «Український барометр» Віктор НЕБОЖЕНКО описав сьогоднішні події.

«Росія під вічним керівництвом Путіна поступово зморщується та рихліє. Судить самі: в результаті його мудрої політики замість контролю над Берліном і Прагою Росія в ХХІ столітті «мужньо» бореться за контроль над Донецьком і Луганськом. Більш того, вдруге за 250 років Росія заволоділа Кримом і страшенно пишається цим «досягненням».

Будівництво Кримського мосту — це визнання Росією того факту, що сухопутного коридору з Росії до Криму вже ніколи не буде. Крим остаточно стає «ракетно-атомним авіаносцем Росії», якому нема куди плисти. Попереду Туреччина й НАТО, а позаду — ображена та ворожа Україна й США.

Самий Кримський міст тепер став символом вічної ворожнечі між Росією та Україною, символом роз'єднання українського й російського народів. Спішно збудований Кримський міст нині міцно розділить Європу та Євразію краще за будь-які оборонні вали на російсько-українському кордоні.

Кримський міст стане барометром нестабільної ситуації на півострові. Спочатку все буде легко й добре. Потім на мосту з'являться російські військово-поліцейські контрольно-пропускні пункти. Так Кремль боротиметься з інфільтрацією мусульманських прихильників ІГІЛ-2 на територію півострова.

Загроза ісламського тероризму швидко врівноважить перспективи й радощі дешевого відпочинку в Криму для жителів Росії. А міст стане символом тривоги й небезпеки на півострові. Потім через кілька років там з'являться пости міжнародних миротворчих сил. Нарешті, саме через Кримський міст ітимуть останні колони російських військ — так само, як вони залишали Афганістан, НДР, Польщу та Угорщину. Хіба Росії звикати?»

ВИСОТА АРОК МОСТУ СТАНОВИТЬ 33 М НАД РІВНЕМ МОРЯ, ЩО СУТТЄВО ОБМЕЖУЄ ПРОХОДЖЕННЯ СУДЕН ПІД НИМ. КРІМ ТОГО, РФ В ОДНОСТОРОННЬОМУ ПОРЯДКУ ВИЗНАЧИЛА НОВІ ВИМОГИ ДО ГАБАРИТІВ ПЛАВЗАСОБІВ, ОБМЕЖИВШИ ЇХНЮ ДОВЖИНУ 160 М ЗАМІСТЬ КОЛИШНЬОГО ДОПУСТИМОГО ЗНАЧЕННЯ 200 М

Студентські роки — найяскравіші в нашому житті. Небачена свобода, перше кохання і мрії про світле майбутнє... Загалом, все безтурботно і здебільшого безжурно. Не дивно, що режисери і сценаристи на повну використовують ці прекрасні спогади для створення своїх фільмів. Вже скільки нам показали відмінних комедій про студентів, і порахувати складно. Подібні фільми були і будуть в пошані у глядачів. І ось нещодавно на великі екрани вийшла приголомшливо добра стрічка під назвою «Душа компанії», яка повертає дорослих у юність.

Діана (Мелісса Маккарті) і Ден (Метт Волш) проводжають після літніх канікул свою єдину дочку Медді (Моллі Гордон) до гуртожитку. Після цього подружжя має намір вирушити у тривалу подорож до Італії. Однак несподівано Ден повідомляє Діані, що хоче розлучитися з нею. Чоловік каже, що покохав ріелтора Марсі (Джулі Бовен), фотографії якої красуються на всіх міських автобусах...

Головна героїня погорювала, спалила всі речі зрадника і вирішила докорінно змінити своє життя. Справа в тім, що багато років тому, коли вони тільки-но одружилися і Діана завагітніла, Ден вирішив, що їй не варто закінчувати коледж. Тепер жінка має намір поновитися в навчальному закладі й отримати диплом.

Діана вивчатиме свою улюблену археологію, а ще буде тусити з подружками своєї дочки Медді. Ну і як же без кохання? Героїня Мелісси зустріне молодого і дуже симпатичного студента Джека (Люк Бенвард). Цей хлопець видається ну просто ідеальним. Хоча все ж є у нього один недолік: він син тієї самої Марсі, яка відбрала в Ді-

ани чоловіка! Ось така «Санта-Барбара».

Втім, цей родинний зв'язок головну героїню не лякає. Злякає її інше: одного дня виявиться, що їй просто нема чим заплатити за коледж... Жінка, яка тільки-тільки збрала по крихтах своє життя з уламків, може знову все втратити. Однак нові подружки Діани неодмінно придумують вельми цікавий спосіб роздобути гроші на її навчання...

Режисером фільму став Бен Фелкоун, який раніше знімав

«ДУША КОМПАНІЇ»: ВЧИТИСЯ І ЛЮБИТИ НІКОЛИ НЕ ПІЗНО

«Душа компанії» — дуже добрий, зворушливий і життєвий фільм. Щоправда, варто відзначити, кілька «туалетних» жартів у цьому кіно все ж таки

Звичайно ж, цієї стрічки не було б без чудової актриси Мелісси Маккарті. Її поява на екрані приносить фільмам гарантований успіх. Мелісса

найголовніше — Мелісса не боїться сміятися над собою. А це неймовірно важлива якість для актриси-коміка.

До речі, сама Маккарті, схоже, вирішила відпочити від комедій і спробувати свої сили в серйозному кіно. Так, 19 жовтня 2018 року на великі екрани вийде драма «Чи зможете ви мене пробачити?». У фільмі режисера Марієля Хеллера Мелісса Маккарті зіграє популярну в минулому письменницю, яка залишилася без засобів до існування. Щоб хоч якось звести кінці з кінцями, вона підробляє листи померлих знаменитостей. Здається, ця кінострічка може бути дуже цікавою. А поки насолоджуємося переглядом «Душі компанії» і чекаємо виходу нового фільму за участю Мелісси Маккарті.

ЦІЄЙ СТРІЧКИ НЕ БУЛО Б БЕЗ ЧУДОВОЇ АКТРИСИ МЕЛІССИ МАККАРТІ. ЇЇ ПОЯВА НА ЕКРАНИ ПРИНОСИТЬ ФІЛЬМАМ ГАРАНТОВАНИЙ УСПІХ. МЕЛІССА ПРЕКРАСНА В БУДЬ-ЯКІЙ РОЛІ: МИСЛИВЦЯ ЗА ПРИВИДАМИ, БІЗНЕС-ЛЕДІ, ХАМУВАТОЇ ЖІНКИ-ПОЛІЦЕЙСЬКОГО, ШПИГУНКИ, ДОМОГОСПОДАРКИ

Мелісу Маккарті в картинах «Великий бос» (2016) і «Темні» (2014). Чітко видно, наскільки ця пара добре спрацювалася раніше. Інакше нинішня комедія у Фелкоуна не вийшла б практично бездоганною.

є. Але якщо на хвилинку-другу закрити очі та вуха, то в цілому ви отримаєте масу задоволення від перегляду. Крім того, знову поринете в веселе й безтурботне студентське життя.

прекрасна в будь-якій ролі: мисливець за привидами, бізнес-леді, хамуватої жінки-поліцейського, шпигунки, домогосподарки... Вона володіє дійсно магічною харизмою. Її гра завжди бездоганна. Але

Якби золоту статуетку вручали в номінації «найшвидший фільм року», то ця премія напевно б дісталася стрічці режисера Ендрю Нікола під назвою «Анонім». Це кіно замислювалося як інтригуючий фантастичний трилер, а насправді вийшло щось неймовірно тоскне, повільне і нудне.

Письменники-фантасти, режисери та сценаристи частенько дають нам можливість зазирнути в майбутнє. Ось тільки, на їхню думку, нічого світлого і радісного прийде нам не обіцяє.

Анонім — ворог системи

Здебільшого на нас чекає або техногенний апокаліпсис, або тотальний контроль. Якраз про останній сценарій і розповідає стрічка «Анонім».

...У світі майбутнього нічого неможливо приховати. У людський мозок буквально вмонтована відеокамера. Все, що бачить людина, ретельно записується і відправляється на таємний сервер, де ця відеоінформація зберігається. І в разі якоїсь надзвичайної події, крадіжки або вбивства поліцейські можуть відшукати і переглянути будь-які спогади.

При цьому у всіх людей над головою світиться такий собі цифровий німба, що містить ім'я, прізвище та інші персональні дані. У світі майбутнього не існує анонімності.

Одного разу поліцейський Сол Фріленд (Клайв Овен) зустрів на вулиці дівчину без цього самого цифрового німба. Система не ідентифікувала її. З таким явищем коп раніше не стикався, і це його дуже стривожило. Водночас у

місті сталося відразу кілька загадкових убивств, окремі сцени яких виявилися стертими... Система під загрозою! А значить, Сол повинен у всьому розібратися за будь-яку ціну. Але перш за все треба знайти дівчину-аноніма. Для цього він влаштовує справжню засідку. Поліцейський таки знаходить незнайомку (Аманда Сейфрід), а ось зловити її не так вже й просто...

За великим рахунком, фабула могла бути вельми цікавою, якби змінили стиль оповіді та, звичайно ж, додали динаміки. Дія розгортається так повільно і нудно, що можна сміливо подивитися початок кіно, поспати, і прокинутися під кінець фільму. Ви все одно нічого не втратите.

Найдивовижніше в усій цій історії, що режисером і сценаристом фільму став Ендрю Нікол. Саме цей постановник зняв легендарну «Гаттаку», а також «Збройового барона». Крім того, в його фільмографії є ще один відмінний фу-

туристичний трилер під назвою «Час» — неймовірно динамічний і оригінальний. У ньому стільки драйву, що до останньої секунди, не те що хвилини, глядач не може відірватися від екрану. Напруга неймовірна!

До речі, головну роль у фільмі «Час» також виконала Аманда Сейфрід. Актриса чудово зіграла в тандемі з Джастіном Тімберлейком. І цього разу Аманді пощастило з вельми іменитим і талановитим партнером — Клайвом Овенном. Ось тільки ця парочка не здивувала геть нічим.

Подивившись фільм «Анонім», почувався так, немов тебе обдурили: обіцяли захоплюючий трилер, а підсунули щось абсолютно пусте. І це дивно, оскільки в кінематографічному світі майбутнього взагалі немає ніяких обмежень. Можна зняти захоплюючу фантастику, навіть перекроїти і з'єднати всі можливі існуючі сюжети. Головне — захопити увагу глядача й повести у світ майбутнього, а ще змусити його співпереживати головним героям... Насправді ж хочеться спати, дуже сильно хочеться спати...

Сторінку підготувала Євгенія ПРОРИВАЙ

Головний редактор — Анна СПІВАК, відповідальний секретар — Олексій СОКУР

Редакція: м. Київ, бул. Лесі Українки, 26
Пишіть на адресу: ТзОВ «Структура ІТ», а/с 155, м. Київ, Україна, 04080

Засновник та видавець: ТзОВ «Структура ІТ»
Тел.: (044) 359-04-54
e-mail: gazetavv@i.ua
Газету надруковано ТзОВ «Мега-Поліграф» 04073 м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14

Замовлення № 0 1 2 3 4 5 6 7 8 9
Наклад 10 386 прим.
Передплатні індекси: 23115 (рос.), 49450 (укр.)

При використанні публікацій посилання на газету «ВВ» обов'язкове.
Відповідальність за зміст рекламних матеріалів несе рекламодавець.